

Blatnický

DUBEN 1997

Ročník II.

Číslo 4

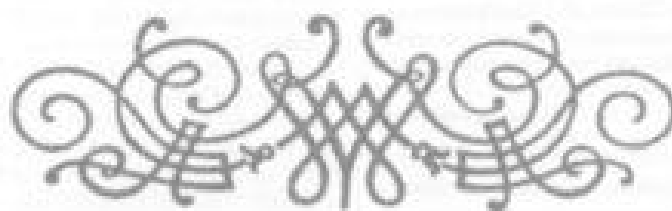
Zpravodaj

Z OBSAHU:

- Obecní úřad informuje
- Zápis o zasedání členů obecní rady v r. 1941
- Neblahé výročí
- Zamyšlení nad historií
- Quo vadis, školství...
- Sport
- Společenská kronika

R. 1910

ZMĚNA ÚŘEDNÍCH DNÍ PRO VEŘEJNOST

Pondělí 7.30 - 17.00 hod

Čtvrtek 7.30 - 17.00 hod

Obecní úřad žádá občany, aby veškeré své žádosti vyřizovali v uvedené úřední dny.

O despotismu v nás

Demokracie a totalita, demokracie a despotismus - dva protipóly vztahu lidí ve společnosti. S totalitními režimy v tomto století máme své typké zkušenosti, demokracii se znovu učíme. Je nanejvýš nutné vědomě se snažit o její udržení, vědomě potlačovat to, co je proti demokracii, co vede k despotismu.

Na to borší v našem životě se snadněji zapomená (a je to dobře). Ale v tom zapomená je skryté nebezpečí, že znovu udláme nebo přispasíme stejné chyby, které k porušení demokracie a k despotismu vedou.

V tomto čísle Blatnického zpravodaje si připomínáme zkušenosti našich společenstev se dvěma totalitními systémy, jejichž tvůrci byli přesvědčeni, že pro lidstvo dělají to nejlepší. Nepřipomínáme si to proto, abychom neodpustili, ale proto, abychom nezapomněli. A nejde ani tak o to nezapomenout co se stalo, ale proč se to stalo.

Každý z nás má vrozenou snahu získat výhodu pro sebe - je to konečně motor, který nás a celé lidstvo žene kupředu, ale je zde skryto velké nebezpečí v tom, že někdy nedokážeme rozpoznat situaci, kdy ta výhoda byla získána na úkor někoho jiného. Začíná to vysypáním odpadků do příkopu nebo spálením odpadků z plastických hmot. Tak si svůj despotismus evičíme, zřídíme ohled na druhé a za příznivých okolností to může přerůst v potlačování svobody lidí despotickým jedincem nebo skupinou. I Hitler nebo Lenin byli z počátku malými despoty.

Přecházíme si proto články v tomto čísle Blatnického zpravodaje ne proto abychom jichli nenávidět, ale proto, abychom si připomněli, že člověk může ztratit soudnost ke svým činům, že se může stát despotou. Snažme se v sobě potlačovat svoje despotické já.

Ing. Michal Cáb

Despotismus - ničím a nikým neomezená vláda jednotlivce nebo skupiny

ZNOVU PŘIPOMÍNÁME

Přes velkou snahu obecního úřadu zajistit odvoz a likvidaci domovního odpadu z naší obce v co nejnižší ceně, stále se mezi námi najdou občané, kteří odmítají platit poplatek za odpad. Vymlouvají se, že „popelnice nepotřebují, protože žádný odpad nemají“, (což je veštko zvláštní výmluva dejme tomu u 4členné rodiny), nebo prostě poplatek nezaplatí, i přes několikeré upomínky, protože vědí, že vymáhání poplatku soudní cestou je zdlouhavé a nákladné.

Doporučuji všem, kterým záleží na vzhledu naší obce a jejího okolí, aby si prošli trasu kolem Hájků, Horní pole, Sítěčkův kopec a další lokality, a tam řízem zjistí, kde ukládají odpad ti, kteří „žádný nemají“. Když byla uzavřena a ohrazena bývalá skládka odpadu, zacpává se pomalu ale jistě blab pod ní. Hromádky odpadků „zdobí“ okolí polních cest i silnic a někoho to, jak se zdá, nevrzuje. Jáco i občané, kteří vidí, ale v zájmu „správné vlastní bezpečnosti“ neřeknou. Uvědomme si všichni, že pokud to půjde takto dál, budou stále neukázněni původci odpadu beztrápně hyzdit zbyvajících koutky přírody, protože jsou si vědomi, že děravá legislativa jim nahřívá. Jenomže za ty, co nezaplatí, pak poměrným dílem platíme my ostatní, stejně tak za úklid černých skládek.

Ve Zpravodaji 2.1 v loňském roce bylo uvedeno, že likvidace tzv. nebezpečného odpadu, jehož sběr byl bezplatně proveden v měsíci dubnu loňského roku (sběr televizorů, radiopřijímačů, ledniček, akumulátorů, pneumatik), stála celkem 20.000,- Kč. Omlouváme se za tuto nepřesnou informaci, neboť byla zlikvidována jen část sebraného odpadu. Likvidace další části (ledničky, mrazničky a obaly od barev), stála dalších téměř 30.000,- Kč.

Marie Kunovjanková

Foto na titulní straně - Nedělní dopoledne v Blatnici před 55 lety

Nová skládka rumoviska na cestě k Janovicům je dokladem neukázněnosti některých našich společenstev. Foto B. Babeničák

K domácímu spalování plastických hmot

Ochránci často zásadně odmítají spalování odpadů, neboť nejde dostatečně účinně kontrolovat značně heterogenní složení spalovaných odpadů. Vznikají pak četné vysoce jedovaté škodliviny, které ani vysoce účinná zařízení na jejich zachycení a zneškodnění nemusí dostatečně zlikvidovat.

Situaci ještě komplikuje skutečnost, že norma pro dioxiny dosud nebyla v ČR přijata. Ochránci ale často zapomínají, že mnohem nebezpečnější je spalování plastických hmot v domácích topeništích, jež se spalováním jiného domácího odpadu rozmáhá s přibližně 15-20tisáckovým zvýšením poplatků za odvoz domovního odpadu. Vyprodukuje se tak leccos, i organické sloučeniny chloru, včetně vysoce toxických polychlorovaných bifenylů, dioxinů, furanů atd., které kromě řady jiných škod na zdraví, přispívají i ke vzniku rakoviny.

Otázkou je, co s tím dělat. Vím, že životní úroveň mnoha občanů klesá. Smutné jsou případy, kdy soused sousedovi do popelnice ukládá svůj odpad, aby ubíhl, či když občané ukládají na černo odpad do lesa i jinam. I zde se počítala nedostatečná legislativa. Podobně si počínají také očkři „zakypodnikatelé“. Zatímco v druhých dvou případech lze posílit kontrolu, otázkou spalování plastů v domácích kamnech je prakticky nekontrolovatelná. Navíc mnozí komíny lokálních topenišť říkají, že si takto někteří občané „kají do vrazního hrncu“ i do hnízd sousedů, že každá takto uspořádaná koruna patří mezi nejdražší. V každém případě je nut-

né občany na nebezpečnost spalování plastických hmot v domácích kamnech upozorňovat. Mám za to, že v mnoha případech občan ani neví co dělá.

Poznámka k situaci v Blatnici

V naší obci je stále řada občanů, kteří plastické terosy spalují. Lze to velice snadno poznat podle „smradu“, který se často v obci šíří. Nemají k tomu ale žádný důvod, protože za likvidaci odpadů zaplatí stejně peníze, ať už nemají žádnou popelnici, nebo mají jednu prádnu nebo dvě plné. A ještě ke spalování papíru. Moderní obřízkové časopisy z lakovaného nebo laminovaného papíru také nejsou vhodné ke spalování.

podle § 97 č.5 zařadí
Ing. Michal Cáb

Výzva občanům

Vyzýváme občany, kteří vlastní staré materiály, které mají vztah k naší obci (ústečnický, fotografie), aby je zapůjčili k archívaci na Obecním úřadě. Zajímavé dokumenty budou vystaveny při další výstavě.

Obecní úřad

Jak si vybrat z jídelníčku

Záleží především na tom, v jakém podniku se právě nacházíme, jak velký máme hlad, jak moc jsme mláti a jak plnou máme peněženku. Podle toho nás potom může zajímat buď pravá nebo levá strana jídelníčku.

Pokud máme „vše v kapsě“, máme nás zachránit tak leda čaj, čerňáčka, topinka nebo míchaná vejčila. Pokud jsme ochotni „partit chlap“ na ukojení svých chutlivých buček, můžeme se řídit třeba těmito pravidly:

1. Základně si neobjednáváme to, co podle názvu neznáme (pokud není slíbeno pokrmu srovně v zápisu popráno).

2. Když jdeme na oběd s partnerem či partnerkou, vybíráme si zásadně stejné jídlo, abychom si případně nezávadili.

3. Pokud máme lilenu chuť na nečistěné drobné jídlo, vyřídíme to tím způsobem, že si objednáme malou dětskou porci a tím pádem i méně zaplatíme.

4. Pozor na dvojitě - kdovi, kde ten pes běhal.

5. V případě, že přichází čas účtování a my zjistíme, že jsme peněženku nechali doma, shabkle seprobáme bez placení, nýbrž se uctivě septáme číšníka, kde je kuchyně a odebereme se tam unyvat nádobu.

Jaké plyne poručení z naší krátké instrukce? Ze je mnohem statější, levnější a bezpečnější stravit se doma. **-Bl-**

Podzimní obla

Vše se s podzimem zaplétá
s odstavem dlouhý se střípy
pale ul. jsou zase uctí
a kaldu s nů je jít.

Nevinnost včelá proklatá
a dlouhý udě včel
když, co předtím odboví
láze, ve trůs jak porč.

Chcete? Že se v odstavě
mavil bít udě tak líst?
Ovad ml. s sebou zamenat
mavil trůs vrbů klíty.

Leží tam a včel ud líto
mavil na lípkovém kóti
ud včelr uděta, uměta
včel, co dává se dít.

Klubko včel problémů rozplétá
křídla se uděrobek a klíty
Dule trůs je včel uděrobek
nemavil ud včel líty.

Rozek ml. s včel přitáhl
včel ud včel líty
po včel líty je včel
pohádkám uděto včel líty.

Pavel Cícha

INVESTIČNÍ AKCE V ROCE 1997

1. Vybudování chodníku a osvětlení na hřbitově.
2. Vybudování pořítní betonové cesty mezi Roháče. Akce za společné části majitelů pozemků.
3. Vyrovnání, zpevnění a oprava dělních pořítních cest.
4. Úprava chodníku v Řádku pod Staré hory a odvodnění do potoka.
5. Vybudování kanalizace v ulici Řádek.
6. Rozlišení místního vodovodu v ulicích Řádek, Antroznácká a Stará nádraží.
7. Podle finanční situace pokračovat v opravách místních komunikací a chodníků.
8. Zastřešení přístavka vedle tělocvičny v areálu školy.

Ing. Pavel Bělek
místostarosta obce

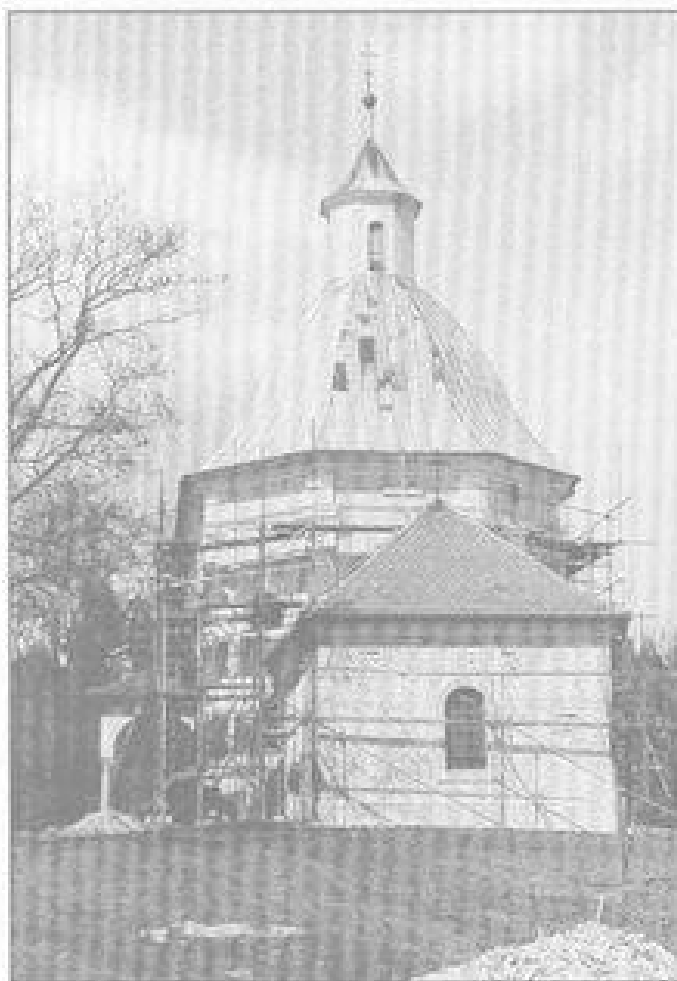
PRODEJNA OVOCE - ZELENINA

Romana Cíhová

nabízí

v širokém sortimentu

HRNKOVÉ A ŘEZANÉ KVĚTINY

Kaple sv. Antonína v současně době dostává nový kabát. Foto B. Babeniček.

Blatnické pamětihodnosti

Socha sv. Antonína od akademického sochaře Zouhara. V milostivém létě věnovali občané občané Blatnice, L.P. 1950.

Dívčera ke sv. Antonínu je na soše vyjádřena krátkým rytmem:

SVATÝ ANTONÍNE
S DŮVĚROU SE VÍNE
K TOBĚ KAŽDÝ Z NÁS
OBJEV CO SE SKRYLO
ZTRACENO CO BYLO
NAVRÁT NAVRÁT ZAS

Oprava kaple sv. Antonína

V současně době se provádí náročná oprava kaple sv. Antonína. Provádí se zde úprava zděva proti vlhkosti. Tato oprava by měla zajistit kvalitní neporušené omítky zevnitř i z venku na dlouhou dobu. Oprava provádí F.č. firma Blatnice, finančně akcí zajišťuje Úřadní úřad. Rozpočet na opravu kaple je 750 000,- Kč, z toho částkou 440 000,- Kč přispěje odbor památkové péče Úřadní úřadu. Děkujeme zaplatí farnici a posuzují se svých darů. Pro dokončení akce jsou Vaše dary stále potřebné. Můžete přispět k tomu, aby v tomto roce, kdy slavíme výročí 100 let od rozlišení rotundy na kapli, kaple svoji krásou rozšířila do celého okolí.

Ladislav Vyskočil

ZÁPIS O ZATČENÍ ČLENŮ OBECNÍ RADY,

za německé okupace v roce 1941, německou policií
- Gestapem v Blatnici pod Svatým Antonínkem.

Dne 1. října 1941 přijelo Gestapo z Uh. Hradiště a Zlína vyložit členy obecní rady ohledně dodávek obilovin, hovězího i vepřového masa, jelikož obec nespĺnila předepsanou dodávku. Dodatečnou kontrolou státních úředníků bylo zjištěno 170 kusů neohlášených vepřů (chovaných na černo) a další pobíhali v zahradách, po obklíčení obce německou armádou, ke kterým se nikdo neznal. Členové rady dělali soupis po domech a byli zodpovědní za přesné provedení. Našli se v obci i udáváci. Členy rady, kteří soupis prováděli, Gestapo zatlo a odvezlo do Kounicových kolejí v Brně a se starostou obce. Můj otec a Josef Žitňák - hotelier, soupis nedělali, nebyli vyslýcháni a otec jako první náměstek musel převzít úřad po starostovi, ale jen nakrátko.

Dne 3. října 1941 o deváté večer přijelo četnické auto se dvěma civily, zeptali se otce na jméno, odvedli ho bez rozloučení do auta, které zamkli a řekli: Jedeme do Brna. K brněnské právnické fakultě přijeli o půlnoci. Následoval krátký výslech Gestapem a převezení v jednu hodinu v noci do Kounického č.p. 39A. Pokoj pro dva studenty nyní obývalo 12 vězňů. Římskokatolický kněz P. Březina z Pňovic, dva advokáti, zámečnický Frýbort, Němec od kriminální policie, Žid, velkoobchodník Sam Pterova.

Kdykoliv si Němci smysleli, vytáhli si vězně v noci a třeba i čtyři hodiny ho vyslýchali. Nejčastěji na tom byli Žid a f. k. kněz p. Březina z Pňovic. Ty v noci honili po chodbě, kopali do nejcitlivějších míst, až úplně vyčerpané a od krve je vhodili zpět do světničky. Otec už neměl místa na posteli, tak ležel na zemi a vedle něho JUDr. Fookal, kterého manželka byla židovka a patřila jim celá čtvrť v Prostějově. Pod hlavou měli otcovy holínky.

K oknům se vězni nesměli přiblížit, okamžitě se ze strážních věží střílelo. Za tři dny byl přivezen i hoteliér Žitňák, kte-

rý byl skoro ateista. Denně se v šest hodin ráno věšelo a střílelo 18-20 lidí. Vězně k výsledku vodili kolem soule krve, kterou neodklidili. Toto vše měl na svědomí blatnický udáváč, což později při výslechu potvrdilo i Gestapo.

O tomto případu byl okamžitě uvědoměn pan Šuránek, který všechny tyto rodiny znal a někteří byli blízcí spolupracovníci u sv. Antonínka. Měl pésečný styk s rodinami zatvřených, poverbozoval, vybízel k modlitbě, účast na mši svaté, přijímání svátosti a konání nověny k svatému Antonínu a vělval lidem do srdcí důvěru, že

svatý Antonín nikoho neopustí.

Mezitím se odehrála tato událost, na kterou se odvolával po válce zadržovaný velitel gestapa na Moravě a v Brně, jménem Cimman. Ten tvrdil, že zachránil nejméně 40 českých životů, mezi nimi i skupinu vězňů z Groz Blatnice. Brno zaslalo dotaz na politické vězně a k soudnímu přelíčení do Brna jel hoteliér Josef Žitňák. Když se z Brna od soudu vrátil, svolal schůzi a řekl, že všech 11 osob

z Blatnice bylo odsouzeno k trestu smrti zastřelením. Toto potvrzení přišlo od lidového soudy v Brně na četnickou stanicí v Blatnici. Dále vypovídal: Obec byla prohlášena za odbojnou, její občané jsou osle zajiati proti Říši.

Vnitřní hlas mi říkal, abych sám zjistil jak to v Blatnici vypadá. Vzal jsem svého zástupce a tajně odjel do Blatnice. Auto jsme nechali za vesnicí u Boží muky, v noci šli od okna k okna a poslouchali, zdali se někde neposlouchá rádio na černo (všechna rádia v obci byla zhabavena). Tak jsme sledovali úsek obce za úsekem, až do třetí hodiny ráno. Ve dne jsme spali. První den v Uberském Hradišti a druhý den v Hodoníně na gestapu. Vrátili jsme se do Brna. Blatnice byla klidná, nic jsme nezjistili. Přítel den jsme jeli do Prahy k

značen na černém suknu 544, koncentrák nebo trest smrti. Nikdo ani brvou nehnul. Velitel se vrátil a dal povel k odjezdu a jedeme z Brna ven, ale stále v napětí, mineme Bučovice a nahradíme směr k Buchlovu. V Uberském Hradišti, před budovou gestapa byla zastávka. Za půl hodiny vyšli gestapáci z budovy, přibrali velitele gestapa Manna a zástupce, který nesl psací stroj. Očekávali jsme, kde autobus odbočí, zda na Zlín nebo na Kounovice. Byl to směr na Blatnici, jiskřička naděje. Známí lidé na nás mávají, jak se blížíme k obci, velitel se ptá, známe-li tento kraj. Přijíždíme v obci na křižovatku a stovky lidí utíkají zpět k obecnímu úřadu. Před radnicí byla zúčastněna celá obec, gestapáci vyšli, my čekali na povel, navykli k disciplíně. Velitel zařval „heraus“. Vyskakovali jsme a řadili se do dvojřádu, stáli jsme v pozoru. Hejman dr. Buzek předtěl řidu náš přečin německy, pak česky. Důrazně upozornil všechny občany, aby pínali veškeré dodávky a měli kladný poměr k Říši. Bylo radostné vítání a v obci nebylo nepřátel. Všech 11 propuštěných na svobodu, jednoblasně uznáváme, že jen záznakem se to stalo, že jsme se ve zdraví vrátili. Byl to zážitek svátce Antonína, který projevil svou přízeň svému věrnému knězi p. Antonínu Šuránkovi a jeho věrným. Političti vězni to potvrdili svým podpisem:

Jan Galatka č. 6, rolník z starosta

Jan Vyskočil č. 378, zedník a 11. náměstek starosty

Jan Petratur č. 399 (Jan Antonín) člen rad.

Jan Kunejvánek č. 102, hospodský, člen rad.

František Vyskočil č. 4, rolník, člen rad.

František Vyskočil č. 597, rolník, člen rad.

Josef Bogar č. 8, 1. náměstek starosty

Arnošt Petratur č. 595, dělník, člen rad.

František Galatka č. 73, dělník a člen výboru

Antonín Michálek č. 631, státník, člen rad.

Josef Žitňák, hoteliér, člen rad. a předseda politických vězňů

Výhatek z rodinné kroniky
Josef Bogar

NEBLAHÉ VÝROČÍ

Přel se rok 1957. Veškerý průmyslový potenciál naší republiky byl už dávno zastátněn, veškeré složky orgánů státní moci byly v rukou jedné politické strany, KSČ, byla tenkrát na vrcholu své moci. Naproti tomu přeměna zemědělství v socialistickou velkovýrobu už od začátku padesátých let vázla. Zdravstvohovci totiž zbavovali rolníky soukromého vlastnictví půdy, která byla po staletí na vesnici jejich obživou. Oni prošli kolektivníma hospodaření nevěřili. Tak tomu bylo i v naší obci.

Blatnické JZD bylo založeno 14. března 1951. Hned na začátku však družstva chybělo to nejdůležitější - dostatek půdy. A také zkulaceni hospodáři. V roce 1957 mělo JZD například něco přes 80 členů, vesměs dělníků, zaměstnanců a různých bezzemků. Celková výměra činila cca 170 ha. Z toho bylo však pouze 130 ha zemědělské, získané vesměs od MNV a z různých konfiskací, například i církevních. Rolníky se však přes všechny přesvědčovací i nátlakové akce do družstva zisků nepodávali. Proto JZD živilo a nemělo-li se úplně rozpadnout, rozhodly se okresní orgány k radikálnímu řešení. Připomeneme si tedy, jak se tenkrát „přesvědčovalo“ ke vstupu do JZD.

Bylo to zrovna o líných, předčtyřicetiletých letech. Tehdy, 19. července, rolník Jan Míšek právě kosił se svou rodinou otěil na Ostrůvku, když za ním přijel nějaký soudruh Hostýnek z ONV ve Veselí nad Moravou a vyzval jej, aby se neprodělně dostavil domů - prý k nějakému důležitějšímu jednání. A také ho ihned, tak jak byl, odvezl na motocyklu z pole domů. Tam na něj však už čekali další dva muži a sice Mizer a Vařava, oba rovněž z ONV. Všichni tři jej pak - tentokrát už pod pohrůžkou likvidace, opět naučil ke vstupu do JZD. Znovu odmítl a nepodepsal.

A oni, jako kdyby na to čekali, jeden z třech ů, smad to byl Mizer, ihned vyběhl ven, sám otevřel vrata stavení a vpostl do dvora nákladní auto s přivěsem a tlupou neznaných lidí na kořbě. Vše bylo již dopředu připraveno. Hospodář běžel ke stájím, aby holými rukama bránil to, co se tu po staletí dědilo z otce na syna, celá pokolení, generace za generací. I on se po celý svůj život poctivě snažil svými mrazolnatými dlaněmi přidat sem svůj díl. Rozpřáhl ruce, aby zabránil tomu, čemuž zabránil nešlo. Bylo to časně. Přemohli jej, odstránil a zatímco jej drželi, ostatní vstli do stáji, vyvěkli bučící dobytek ven, naložili ho a rychle odjeli. Jako zloději. Za bílého dne a za asistence SNB, která chránila veřejnou a nikoliv občana, kterému se právě stala do sebe volající křivda. A tak tam potom stál na pustém dvoře, se slzami v očích a zarputilými pěstmi a nemohl pochopit, že něco takového je

vůbec možné. Jak na něj křičeli a inořili, vědomi si své moci, aby a beztrápnosti, jen aby podepsal! Nevnímal plačící rodinu, která inozitím už také přiběhla z pole, ani houf zvědavců, soucítící účast těch, kdo ho dobře znali. V té chvíli byl sám. Bylo v něm pustota a prázdnota. Jako v mlze viděl nezvykle ztichlé stavení, osvětlené dleže a vrata pořád dokola, jako kdy? se vymáši rukou z nějakým blízkým.

Tak tehdy přišel rolník Jan Míšek těmž o všechno. Vzáni mu kosa, krávy, vřechen ostatní dobytek, všechny polnosti. A polo-vinu života. Protečali mu jen střechu nad hlavou a malou nejistotu, co s nimi bude dál. Takhle tedy vypadala tenkrát socializace vesnice padesátých let v naší.

Jelž v téže roce postihl stejný osud v Blatnici rolníky Josef Pospíšila a Františka Míška. Všechny tyto tzv. „zemědělské závody“ jim byly „odňaty“ jakožto „úpadkové“. Bez náhrady. To byl způsob, jak se tehdejší vládnoucí moc vypořádávala s těmi, kdo se nebáli hájit svobodu svých názorů. Tito rolníci nemohli pít své dodávky z toho prostého důvodu, že jim byly umyšlně stanoveny tak, aby se pl-

nit ani nedaly. Likvidátoři však neuspěli. Ani po této drastické zastrafovací akci se zdejší rolníci do JZD nijak nehnuli.

Rolník Jan Míšek byl vzácný a hluboce věřící člověk. A byl také horlivým a nezávislým čtenářem patřoucímu k náboženskému, sv. Antonína. Smad i proto si ho tehdejší materialisticko-staťistická vládnoucí moc vybrala pro tento záměr. Všechny tyto osudné události jej pak pronásledovaly ve dne i v noci jako noční můra. Nikdy se dosud nesetkal s takovou záští a nenávisť. Ale z něčeho musel žít. A tak se posléze uchýlil ve Svatých stárech jako dělník. Ale jakoby toho všeho nebylo pro Míškovi „Na Konci“ ještě dost, naplnil se osud dělníka Jana Míška do dvou let do-cela. Jednou, při cestě do práce, jej stazilo a smetlně zranilo nákladní auto. Před vlastním domem zůstala po něm vřava s nezletilým synkem. Ten teprve po velkých tahařích dostal 200,- Kčs srovnávacího důchodu, jeho matka nic. Neapřítavala pryč podmínky na vřavský důchod. Zírála přímého, čestného a spravedlivého člověka, do-behého manžela a otce byla tentokrát pro jeho rodinu krutou a bo-

lestnou tragédií k nezarešení. Z posle-hé lásky, hoře ani radosti však žít netze. Proto nastoupila žena Jana Míška na jeho místo. Zde pak v „Panských“ pracovala rovněž jako dělnice až do vysokého stáří.

Teprve počátkem šedesátých let začali do JZD v Blatnici, mnohdy pod stupňujícím se politickým a psychologickým nátlakem, vstupovat konečně i rolníci. JZD začalo jakž takž prosperovat. Ale o nějaké nápravě křivd a odškodnění poškozených ze strany JZD nebylo ani řeči, protože dosud nemastala ani politicky, ba ani ekonomicky vhodná situace. Léta běžela a teprve až v šedesátém osmdem, v době všeobecné snahy a potřeby změny tehdejšího režimu se začalo blyskat všem na lepší časy. Dokonce se začalo i s odškodňováním křivd napáchaných na zemědělcích při tzv. „socializaci zemědělství“ z padesátých let. Ale zůstalo jen při těch začátcích. Tzv. „bratrská internacionální pomoc“ našich spojenců z Varšavského paktu vzápětí nato slabou jiskřičku naděje opět zhasila. A to přinejmenším na dalších dvacet let.

Současné zemědělské družstvo v Blatnici, které mezi tím prodělalo bouřlivý vývoj v dobrém i zřím, se podle nových zákonů o restitucích a majetkovém vypořádání z let rozličné kolektivizace sice snaží tyto křivdy napravit, ale jde to pomalu. Za současné situace je samo na hranici prosperity, protože ročně vyplácí statistické částky poškozeným v restitucích. To po té stránce materiální. Morální křivdy však už nikdo nikdy asi napravit nedokáže.

Babička Míšková, obdoperna láskou a pozorností své rodiny žije dosud mezi námi. Těšec ji už na devadesátka a na tehdejší události jen velmi nerada vzpomíná. A tak popojme nejen ji, ale i rodinám Josefa Pospíšila a Františka Míška do-behého zdraví a hodně lásky a úcty našich spoluobčanů.

Čtyřicet výročí oněch neblahých událostí v naší obci z dob minulých si dnes připomínáme se smad proto, abychom jistili starší riny, nebo znovu probouzeli zlobu a nenávisť, ale abychom se z ne-dávné historie poučili a více si vážili nejen materiálních, ale i těch duchovních hodnot, které nám tu tehdejší generace zanechaly. Ty duchovní jsou možná v současné době cennější a potřebnější než ty ostatní.

Ač se tedy to, co se tady před čtyřiceti lety loy z bolesti, krve, potu a slzami už jednou udilo, stane naopak novou nadějí a slouží ku prospěchu naší obce, náš všech!

—LL—

Nemohou se stále rozhodnout

Přesně, že v Blatnici pokračuje socialistické zemědělské hospodářství a tak třeba ho třeba vstoupilo do družstva na 100 nových hektarů, napřadu se ještě nemohli křivditi by nezávislé obě strany zastavily tento kolektivní ústup, proud a křivditi se zastavily ke vstupu do družstva zájmu.

Členská je v Blatnici celkem JZD 112 zemědělských zájmu. Mezi ty zemědělské, kteří se stali po vstupu do družstva patří hospodáři Josef Míška z č. p. 28, který hospodáři na 600 ha, František Chabala z č. p. 31 - 4 ha, Jan Míšek z č. p. 312 - 600 ha, 600 ha, Josef Pospíšil z č. p. 384, Antonín Lichák z č. p. 56, Josef Lichák z č. p. 7 a dalších 100.

Tyto zájmy si myslí, že malou, málo je lepší než velkou, málo, na každou dobrou radou jen navazují ro-ku a upřívli na střední mělo.

Členská hospodáři jen jen připočítají, že smad smad podstatně se smad máno, které v obci upřívli po rozdělení majetku členů a půdní zájmu.

hospodáři, zejména v líně se popřívli připravování, křivdami celkem zastavily, to zastavily vca na 700 ha půdy. Jsem přemohli, že i oni pochopí a napřívli již vřívleposou vca do druž-stva.

V Blatnici všichni v JZD

(1) V minulých dnech na-citlivě funkcionáři MNV a JZD v Blatnici poslední jed-notlivě hospodáři zemědě-lce. Pochopili i s nimi o be-děčnosti zemědělské úpravy a vřívlejší jim vřívlejší spole-čného hospodáři.

A tak podepsali PŘÍMĚNĚ do JZD pět rolníků: Antonín Lichák z č. 56 a Josef Lichák z č. 569, kteří mají každý šest hektarů půdy, Vlast Vřívlejší z č. 497 z 3,90 ha půdy, Fran-tišek Míšek z č. 573 z 3,60 ha a Dominik Němčický z č. 608, který hospodáři na 2,70 ha půdy.

Vřívlejší Blatnické pole bu-de tedy obhospodářovat družstvo.

Členská „Nemohou se stále rozhodnout“ a „V Blatnici všichni v JZD“ jsou přemohli z nově JZD (16. 7. 1959) a Sladec (19. 10. 1962).

SCELOVÁNÍ VESNICE

Ráda bych napsala něco ze svých vzpomínek na takzvaná léta pradedů. Byla to léta takzvaného scelování malých zemědělců ve velké kolchozní celky. Píšu ze svých skutečných zážitků, neboť jsem se narodila v roce 1941 a v té době, v roce 1956, jsem skončila povinnou školní docházku. Byla to ta nejhorší léta pro zemědělce a jejich rodiny. Mládek, pokud rodiče nepodepsali družstvo, se nedostala do učení ani na studia a ti, kteří studovali, museli studia opustit a někdy i zaměstnání. Tímto terorem na dětech našli zemědělce ke vstupu do družstva. Používali různé násilí, zastrahování, mnohde vystěhovávání jen s nejménějším majetkem. Rabování majetků v době, kdy lidé pracovali na poli, a to prosím s dozorem VB.

Spousta zemědělců nevěděla tento nápor a v mnoha případech si hospodář sáhl na život anebo skončil na psychiatrii. Nebyly tu vzácné případy.

Chci sama za sebe zdůraznit a všem milý čtenáři, že to pravda byla, že my mláďa jsme neměli žádné děství ani mláďa. Přišlo se ze školy, byly povinnosti, po skončení školy dvojnásob, neboť pokud chtěli rodiče evidovat tak těžké dodávky a daně, museli se obracet a tím pádem také hosit nás děti. Jak jsem již podočila, nedostala jsem se do učení a můj mláďa bratr taky ne. Pracovali jsme na necelých 10 hektarech půdy, z toho dosti vinic a sadů, takže náročné na práci. Nechci vypisovat všechny podrobnosti co to obnášelo kontingentů. Dám jenom příklad. Nevím dnes už přesně všechno, ale bylo to asi 6000

klad od cukrovky, za 380q dostal můj otec 1580,-Kčs a to musel dovézt vlastním potahem na nádraží a naložit do vagonů. Navíc z těchto 10 ha bylo 10 000,-Kčs dani. Nebyl brán obled ani na to, že v roce 1957 vyhubly mnohá zemědělcům slepičce na moř, nebyla snížena dodávka. Takový zemědělec musel nakoupit za druhé peníze vajílka od lidí a za pár lupů odevzdat. Také pokud uhynul jiný dobytek, tak to tehdejší mocipány nezajímalo, sežeh kde sežeh, ale odevzdej. Nezajímalo je jestli živi pět dětí nebo kde na to vezme. Nebyl ojedinělý případ, hlavně u zemědělců z horších obcí, kde jsou menší výnosy, že takového neplníte dali do vězení a tak ho donutili podepsat družstvo, neboť žena s dětmi to nemohla sama evidovat.

Další přesvědčovací metody

Blatnice je znal i s jejich hrůznými praktikami. Poznala jsem to o to víc, že můj otec podepsal družstvo mezi posledními. Byl to člověk pracovitý, který si svůj majetek vydobyl prací svých rukou, ne že by ho sdělil a proto se s tím nemohl rozloučit. Praktika těchto pánů v obci zasahovala tak daleko, že když jsem se v roce 1961 chtěla provdat, tak mně bylo sděleno, že mě neszdají - až otec podepíše družstvo, takže jsem měla odhlásky mimo obec.

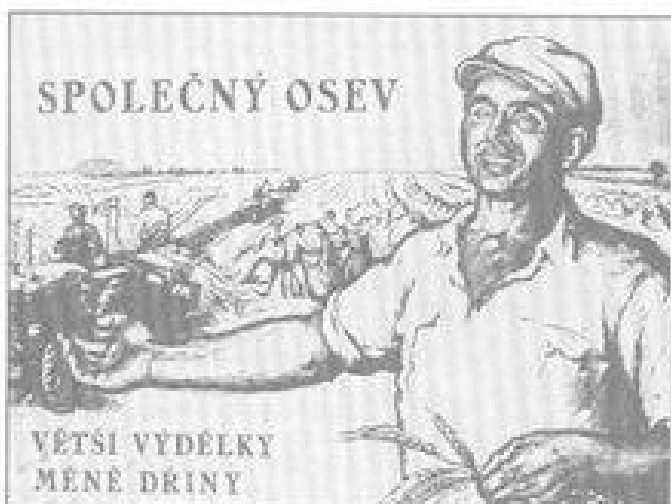
Jedě jedna vzpomínka. Pokud neměl zemědělec spíše nějaké dodávky státu, které byly ve srovnání s dodávkami družstva dvojnásobné, tak neměl sám doma zabít ani jedno prase pro svoje vlastní spotřebu. Pamatuji se dobře, že až jsme nepatřili mezi takzvané neplníte, přesto nám nebylo povoleno zabít ani jedno prase pro sebe, museli jsme ho prodat takzvané na voľno, ale za tu cenu jsme si pro sebe koupili sotva polovinu. Toto byly domcovací praktiky komunistického režimu. Dobře si pamtuji, že jsme si doma na chleba mastili margarín a přitom jsme měli plně chleby dobytka. Také pamatuji pány radní, kteří přišli i v případě, když nám bylo již vystaveno povolení na porážku, přišli s razítkem pro poplatky a s taškou pro naturálie. Zabít prase „na černo“ bylo téměř nemožné, neboť jste nevěděli dne ani hodiny, kdy vás někdo z nich navštíví na kontrolu nebo na přesvědčování. Nebylo výjimkou, že přišli hromem jak stoděti a počítali slepičce.

Pokud byly děti po ukončení školy, tak se automaticky nedostaly - jak už jsem napsala - na studium ani do učení, což vedlo ke konfliktům mezi rodiči a dětmi. Můř ale bylo tam, kde děti již našly vlastní rodinu a zaměstnání. Na hodiny byli propuštěni, takže si snadno představit co následovalo mezi starými a mladými. Mladí totiž zůstali bez prostředků a těmto mladým

pak navrhovali, aby chodili přesvědčovat zbývající zemědělce. V takovém případě nemuseli o zaměstnání přijít. Také s oblíbeno děláli, zakusila jsem to doma několikrát, takzvané arondace půdy. Na zimu jste pohnojili, zaseili a na jaře vám řekl, že ten úsek arondují na větší celek. Náhradou pak byla špatná půda daleko od domu i od jiných parcel, které jste obdělávali. Kousek na Lovkách, kousek na Radošově, 10ha asi v 75 kouscích, každý rok trochu jinak. Vzpomínám si, že jsme i s bratrem také nadávali, druzi měli body, zábrvy, křivo a u nás věčné práce, žádná neřte, svátek, výlet. Naši tu práci nemohli dělat sami. Otec pak vlastně při nemoci mamky „podepsal“ na nátlak dětek. Velice ho to poznamenalo, nikdy se s tím nevyrovnal. I když jsem to jako děcka cítila jako křivda, že máme jessom děma, dnes s odstupem let, nechápu jak otec dokázal tomu všemu náslit a zvůli odočítat. Všdyť jsme se děti jessom na daně a odevzdávky, pro nás toho moc nezbylo. Na a snad proto si otec nesmírně vážim a myslím, že nás naučil pracovat. On měl mláďa těžké, snad proto se tak těžce té půdy vadával.

Bylo by toho mnohem víc, věžim čtenáři, ale myslím, že i každý z vás by mohl napsat svůj příběh a že se mnoha budete souhlasit, že jsem nic nenadsazovala, že v mnoha rodinách tato léta zanechala i větší rázů a neřteš a proto věřte, že je nutno o těch letech psát a nezapomínat. Jsme tím povinni jak svým mnohdy už neřtícím rodičům, tak také svým dětem, aby nezapsmněli v jaké bídě mnohde žili jejich rodiče a věžim si víc toho, co mají dnes. Nechci být zatřpkla, ale určité mě dají za pravdu moji vrstevníci, kteří to zažili, že jsme neměli žádné mláďa, jenom děma. Jistě by se dalo psát ještě o mnoha detailech, ale snad až příště. Přeji vám hodně úspěchů.

Ludmila Ondrušová

vajec, mléko, spousta obilí, brambor, maso vepřové i hovězí, 500q cukrovky, navíc slunečnice, okurky, mák, atd. Vše co bylo náhrněné na práci a přitom nebyly žádné stroje. Navíc bylo toto všechno tak bídně placené, že byl ekzrak s tím vyjet. Přesně si pamatuji, že za 1q brambor I. jakosti bylo 30,-Kčs, II. jakosti 20,-Kčs, vajílko 50 haléřů, obilí ječmen 1q 67,-Kčs, žito 100,-Kčs. Mám do-

byly předvolávání na národní výbor a přesvědčování v bytě, hlavně v noci, aby žluvka otrávil po celodenní dřině. Vyhrožování líkadci, vystěhováním, z domu zabavovali i peníze, sádko, časťstvo, výbavu pro děti a všechno co bylo v bytě. Píšu vskutku ze svých vzpomínek, neboť jsem to krutě poznala včetně přesvědčování tehdejší místní Hechty na Národním výboru. Myslím, že každý občan

ZAMYŠLENÍ NAD HISTORIÍ

Záležnost stará 50 let. Nás starých pamětníků je už hrozně málo, ale stále tu má odznak mladé generaci. Nemyslejte si, že vaši dědové byli staří a zůstali, dokazovali dobře věst obecní záležitost, za těch podmínek které měli a ve kterých žili, ale jednu věc si zachovali, věru po otcích oddělnou, četbou prohlubovanou, dávali co bylo čistoty Cínai a co Božího boha. To znamená i svěcení odedle. Blatníci už 100 let osvětlují sv. Antonín, to do svědčují i naši otcové a dědové. Kolikrát za mého života se rozstříhla božíková mračka a krupobítí o snědřnou báň Kaple! Blatničané říkali: „Antoníně zvedl ruku a řekl dost!“ a vícere na svazích neutpěly. Sám ředitel školy blatnické pravi ve své báni o kopci sv. Antonína: „Ze Bůh má rád svěťce Antonína, vyslyší těš prouba za kraj vlna a Slověčko na přímělu svatou, požehnává měrou vrchovatou.“ Ale bude to tak i dále? Co my děláme pro toto chráněné území Bílých Karpat, kde jení

lišice turistů a poustáků z celého světa? Chráníme tato místa nebo je znečišťujeme? Kdo vyhazuje odpadky do příkopů i o poustích? Jak se chovají naše děti ke stavbám na kopci sv. Antonína i za přítomnosti učitele? Kdo si dělá ze soch terče pro házení kamenů??

Jeden z největších zločinů dnešních dnů - převrácení a uražení hlavy sochy sv. Antonína na pobřížím ohřív, uměleckého díla mastra Pelikána, nejoblíbenějšího žaka Myslečka. Toto dělájí lidé ov živěni alkoholem, který je na Slověčku metkou. Tak jednají nacisté, když rosmetali břebřov v Ládicích. Socha přestala dva totalitní režimy a v demokracii si někdo myslí, že si může dovolit vše? Všichni jsme za tyto činy zodpovědni, je třeba těšto lidem doměvit a vysvětlit, neboť skutečně nevědí co čini. Kaple byla křesťanská vyloupená, nic se tam nedá vzít, neboť je chudá jak světec Antonín. Dvakrát tyto zloděje oděhnali výšelem z pušky mladá myslivci M.V. a V.S.

Zamyšleme se, všichni spoluobčané, jak společně všichni staří i mladi, budeme spolupracovat na zveleběni tohoto poustního místa, aby zasluženě sv. Antonín žehnal tomto kraji a obec Blatnice vzkvétala.

Josef Bogar

Kosmetika MICHAELA CHABIČOVÁ, BLATNIČKA

oznamuje

že provádí veškeré kosmetické úkony

- hluboké čištění, peeling, masáž obličeje a dekoltu
- nanášení masky, barvení obočí a řas, úprava obočí
- depilace voskem, ličení a další služby

Provozovnu najdete v budově Obecního úřadu v Blatničce
(II. poschodi, 100 m od autobusové zastávky)

Objednat se lze na tel. č. 0631 - 331 522 (provozovna)
nebo po 18 hodině na tel. č. 0631 - 331 212 (privat)

V postupně upadajícím zájmu veřejnosti a celkem v tichosti probíhá v městečku úmora stávka zaměstnanců školství. Nepochybují o tom, že od prvních dnů o stávce museli uvážlivě zvážovat i občané. Je reakce veřejnosti nebude pravděpodobně nijak nadšená, v čemž si podpoří i většina sdělovacích prostředků, kde je prezentována jako stávka za posazení platových požadavků. Stávka jde i o peníze. Nicméně mezi tím, co nabídl ministerstvo a co chtějí odbory není tak dramatický rozdíl, aby to bylo za celostátní stávku. To, co předním vědci pedagogická veřejnost i ministerstva, je perspektiva školství a jeho koncepce, která se mění pomalu rok co rok. Co si myslí o ministerstvu, když škola nakoupí za 120.000,- Kč učebnice schválené svým ministerstvem a odpovídající právě schváleným inovacím, o nichž se předpokládá,

že budou 4-5 let stačit, a šlo, přišel rok se schválil nový učebnice nebo vyvíjená jen za cenu přeměnění a půjčování mezi ročníky, neboť například číst toho, co se učilo v 7. ročníku, se teď učí v 8. ročníku, takže tuž učebnice potřebují zároveň sedmácti i osmáct. Nové učebnice se ovšem nekoupí,

Quo vadis, školství...

kdovi co bude platit v příštím roce a peníze na rozhozování vpravidle nejsou.

Co také říci na situaci, kdy dení před šoky předstapuje tři a při řízení důchodů a seznamů mnohých nekvalifikovaných maturantů? Nových absolventů přichází do škol málo a mnozí pracovníci v produktivním věku školství opouští /u nás naposled pan uč-

itel Míček/. Pro zajímavost, průměrný věk pedagogů na základních školách je 45 let. Jestliže - jak zaznělo i v televizní Aréně - bylo školství v lokálním roce zařazeno mezi vládní priority a přesto se nepodařilo zvrátit nepříznivý vývoj ve základní pedagogických sborů, co se dá očekávat od dalšího období, kdy už touto prioritou není? V požadavcích učitelů bych proto spíš viděl snahu o důrazně upocornění celé veřejnosti na potřebu zásadních změn.

A propě - peníze: Mnozí občané vyslovují názor, že přidáno by mělo dostat jen dobrí učitelé. Proč? Vždyť se přidal všem zasloužilým, všem poslancům, všem ministrům bez ohledu na kvalitu jejich práce. Až bude plat učitele motivovat mladě kvalifikované absolventy naučit. Ze jich u dveří ředitelny

Stolní tenis

TI Družstevník, oddíl kopané, uspořádal v sobotu 22.2.1997 turnaj ve stolním tenise v tělocvičně základní školy. Turnaje se zúčastnilo 22 mužů, kteří se rozdělili na dvě kategorie. První, muži od 20 do 35 let, druhá senioři nad 35 let. V první kategorii hrály dvě skupiny po sedmi, ve skupině se hrálo každý s každým.

I. kategorie

1. skupina

1. Peřina Laděk
2. Varsamys Petr
3. Paroubek Josef
4. Valáček Luboš
5. Straka Lumír
6. Laga Martin
7. Veba Milan

2. skupina

1. Valina Jan
2. Schmeister Milan
3. Vavřík Miroslav
4. Břeh Miroslav
5. Šumavský Ivo
6. Valáček Stanislav
7. Šalínka Vladimír

II. kategorie

1. Ratkovský Jiří
2. Klapa Josef
3. Vyskočil Josef
4. Vyskočil Ladislav
5. Trojanec Antonín
6. Laga Miroslav
7. Klapa Stanislav
8. Hoferek Ludvík

Pořadatelé děkují vedení základní školy za pronájem tělocvičny, dále děkují všem účastníkům a věří, že příští turnaj bude mít více účastníků a větší trofeje jako první turnaj.

Pořadatelem „Buď fit“ vás zdraví předseda oddílu kopané.

Hoferek Ludvík

bude stát několik, bude se moct řešit zbavit těch méně kvalitních.

Stávka se nevyhnula ani naší škole. Ve čtvrtek 27. února zůstaly třídy prázdné a většina žáků trávila tento den doma. Protože však každý zaměstnanec školy měl možnost svobodně se rozhodnout, zda bude či nebude stávkovat, našli se učitelé, kteří se stávky nezúčastnili, a tak rodiče, kterým neměl děti kdo pohlídat, mohli klidně poslat své ratolesti do školy, kde měly zaplněné dokoled, což jim bylo však oprávněno. Bylo jen nutné vyhovět děti učitelů uvážlivostí, neboť většina pracovníků školní jídelny iaktéž stávkovala.

Závěrem: nevěřili bych, ale pohled na prázdné třídy je velice smutný a sklíčující. A tak pevně věřím v razantnou dohodu obou zúčastněných stran, aby uvážlivost probíhala vždy a v klidu ku prospěchu našeho potomstva.

Miroslav Břeh

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narození:

6.12.1996
Jakub Čuril č.197
7.02.1997
Aneta Těhlová č.173

18.02.1997
Michaela Nočíčková č.733

Sňatky:

8.02.1997
Pavel Bogar, Blatnice č.193
Sylvia Štěpánová, Skalice č.8

Úmrtí:

PhDr. Antonín Ondroušek č.6 *28.10.1930 † 8.12.1996
Marie Klapová č.158 *24.08.1907 † 23.12.1996
Marie Palečková č.295 *28.01.1919 † 3.01.1997
František Hanáček č.224 *29.11.1925 † 21.01.1997
Josef Marínuk č.369 *19.02.1930 † 27.01.1997
Bohumil Vrákočil č.666 * 1.03.1927 † 30.01.1997
Marie Indrová č.288 *14.12.1930 † 3.02.1997
Marie Petráňová č.50 * 7.05.1919 † 19.02.1997

Naši jubilanti

František Hanák č.17	31.01.1997	91 let
Marie Vančíková č.76	23.03.1997	94 let
Anetka Chabíčová č.456	18.01.1997	85 let
Anetka Mikulčíková č.147	26.02.1997	85 let
František Lancuch č.360	30.03.1997	85 let
Josef Hanák č.362	8.02.1997	80 let
Michal Čih č.686	9.02.1997	80 let
Antonín Hrabal č.180	24.02.1997	80 let
Anetka Bulařová č.520	7.01.1997	75 let
Marie Málalová č.523	31.01.1997	75 let
Marie Svějková č.273	8.02.1997	75 let
Josef Grabec č.179	13.02.1997	75 let
Yvonne Thierová č.21	16.02.1997	75 let
Anděla Matulíková č.496	22.02.1997	75 let
Eleonora Srámková č.414	11.03.1997	75 let
Josef Chabíla č.600	12.03.1997	75 let
Marie Petráňová č.331	24.02.1997	75 let
Růžena Brhlíková č.506	28.03.1997	75 let

L.Čičková

První „uniformovaná“ jednatelka SK Blatnice - Seřadí zleva - František Koldáček, František Žiták, Antonín Kačina, František Vrákočil, Josef Hanák, Bohumil Pěšný, Josef Petráň (vlevo), sedí zleva - Bohumil Petráň, Václav Čiha, Josef Hudeček, Josef Petráň, Stanislav Světlenský.

Z historie blatnického fotbalu

Ve všech číslech Blatnického zpravodaje je rubrika o sportovní činnosti v Blatnici. Je to práce záslužná a vyžaduje si právním úsmělem pro jejich autory. Jenže jsou to zprávy o sportovním dění v současnosti, které si málokdy někdo odváží odvíjet svoji přítomností na všech akcích.

Já bych však chtěl blatnické veřejnosti povědět něco, co předcházelo činnosti nejpopulárnějšímu sportu u nás, to je kopané, kdy se kladly ty nejzákladnější kamínky tohoto sportu před více než 60 lety. Odvážej se k tomu jako někdo, kdo stál u zrodu kopané u nás a jsem už jedou a mála říjících příkopníků tohoto sportu v Blatnici.

Prvními impulsem zájmu mládeže o kopanou bylo ona slavná mistrovství světa v kopané v Itálii v roce 1934. Do té doby byla kopaná v Blatnici neznámá. Nebylo rozhodnutí se o ni něco dozvědět. Noviny odebíral jen málokdo, televize nebyla a v rozhlase, tehdy ještě značně primitivním, se kopaná nevyvíjela. Až v máji 1934 se rozsvětil čtver vyhlášením zápasů z tohoto mistrovství a každé naše vítězství / Rumunsko, Německo, Švýcarsko zvlášť bylo zájem o kopanou u mládeže. A slavné finále s Itálií v Římě, tak varujícími způsobem reportované Josefem Lauffem i přes senzorickou nouzovost porážky 2:1 po prodloužení, bylo událostí celostátní a samozřejmě mělo oblas i u nás.

Začali jsme hrát kopanou u nás. Pod zápatím každou neděli odpoledne. Setlo se nás tu vždy deset, rozstříli jsme se na dvě skupiny a kamiony jsme vyráběli branky. Vymezování hranek bylo ovšem sledování, dávalo se to sponováním bot nebo i bosých nohou, krocích v těch dobách bylo více než nohou obutých. Pravidla byla velmi jednoduchá; hlavní cíl dostat nějak balon do soupeřovy branky. Soulece to měl velmi obtížné. Nebylo žádné popravdě řícti zda byla ruka nebo ne

a samozřejmě ještě hráti, zda byl gól, protože nešel-li balon po zemi, bez hravkových tyčů bylo těžko rozhodnout zda měl prostě hravkou nebo let vzduch. Stejně to bylo při výkřácích. To se bojkotovalo jen dosahem zdvižených rukou brankáře.

Skutečný kožený kopač balon byl z počátku nedostupný. Hráli jsme po hltě gumové balony, různých velikostí. Myslím, že ani škola tehdy kožený balon neovlastnila.

Vlečtury tyto technické nedostatky nahrazovala bohatá vůle si zahrát a zvítězit. To, co se dnes často a mnohdy hraje v hřišti. Hlavním hříběm byl samozřejmě prozorek „Pod zahrany“, tam kde dnes stojí základy školy, o rozloze asi jednoho hektaru. Tam jsme hrávali ajara a na podzim. Kamenem úrazu byla nejpopulárnější doba, období školních prázdnin, kdy mohla sezóna vyvrcholit. Začátkem července přicházela doba trá a pak výhled obilí. Na hřišti se postavily dvě mládeže bezúspěšně doprovázeny, jedna lidovecká, jedna agrárnícká a tam se více než málo prováděl výmlat obilí doberých zemědělců, kteří neměli mlátevny. Výmáčené obilí si lidé odváželi úsměm po výmlatu, boží to bylo se slámsou a plevami. Než mlátevni skončilo bylo celé hřiště plné slámy a plev. Co zbyvalo jestliže jsme chtěli hrát? Slámsou si lidé také během doby odváželi, ale plevy v kopané máže zůstávaly. Nežbylo než přivést nějaký vůz, do ruky vidle, plevy naházet a odvézt někde na okraj. Přitom většinou, ale obtížným pomocníkem byl vůz. Ne, nebyla to práce malá.

VÝROČÍ BLATNICKÉ KOPANÉ

V letošním roce slaví blatnický fotbal šedesáté výročí založení organizované kopané. K tomuto výročí připravujeme přátelská utkání seniorů a 1. mužstva. Soupeřem budou mužstva z Uherského Hradiště.

Ladislav Vyskočil

hlídit nemělo státi branky. Před každým významnějším zápasem a okolním mužstvem jsme si vypomáhali tyčemi, které byly jinak určeny ke stavbě vinných stánků při prodeji vína na Kopeč, při posu. Samozřejmě po zápasu se zase musely co nejrychleji sklidit a uložit na pařičce mého, aby byla raději, že majitel je nám opět plněti.

Základem organizovaného utěleného mužstva byl historický zápas s Blatnicí. Protože už ze shora uvedeš dějů důvodů jsme omežili hran. Pod zahrany, tak jsme zájeli k nám. Tam bylo hřiště u kapličky mezi potokem a starou slámskou, betonka ještě nebyla. Na délku bylo hřiště dobré, ale nevyhovovala šířka, ne více než 30m. Navíc na Blatnicku hráli Franta Vrákočil, jehož otec tam měl pronajatou hospodu, výborný hráč, později stábilní hráč mužstva v Blatnici a na přecházejících tam byl nějaký Belgičan, rovněž dob-

ry hráč. Za těchto okolností jsme 1:3 prohráli. A to byla pro nás strašná osada. Proto jsme si jedou z nejbližšího možného oddělu vyjednali odvetný zápas u nás v Blatnici. No a tam už Belgičan nebyl a jen mužstvo bláznů maľoblatnických, kteří hráli více „horňáky“ nevyhovovali a my jsme vyhráli 4:1. To nás natožilo povzbudilo, že jsme si pak vyjednali zápasy s okolními dělníky. Bylo to Otavařská Lhota, Hluk, Hrozová Lhota, Brno, Lípov, Louka, Velká nad Veličkou, Domašín, na předzápas v Otavařem, Veselím a pod. Každý hráč se postupně utěloval s tím i borat zdokonaloval. O tyto, pro nás „meziměstské zápas“, marštal zájem jak u mládeže, tak i u veřejnosti a naše občinné zápas, ať úspěšně nebo méně úspěšně, byly předním celoročním děním.

(přeloženo z přílohy)

Bohumil Petráň
ředitel školy č.v.

Blatnický zpravodaj. Vydává Obecni úřad v Blatnici pod svazkem Antonínkem. Redaktor: ing. Michal Čih, Petr M. Čih, B. Krobáček a mnozí další. Redakční rada: Ing. Pavel Běck, Miroslav Hrb, Bohuslav Petráň, Ladislav Vyskočil, Saňa a slon B. Dobrošník, S. Michalčíková. Tisk: Karel Pergl, Náklat - 1000 ks. Neproděje!